

Een kans van één op duizend

Een foto van een bok die een geit over een bospad drijft van fotograaf en jager Igor Timmermans sierde vorig jaar het omslag van het vakantienummer van De Nederlandse Jager. In onderstaand verhaal leest u hoe deze bijzondere foto tot stand kwam.

Het is vijf uur als ik zachtjes de deur van mijn auto dichtdruk. Vanmorgen ben ik in het jachtveld van mijn oom. Het is nu al drukkend warm en de muggen trappen niet in mijn camouflage. Ze ruiken bloed en weten met akelige precisie net dat ene stukje hals te vinden dat niet onder mijn muggennetje bedekt is. Zucht.. laat ze maar.... verstand op nul en stilletjes de eikenlaan op. Een merel slaat met vaste regelmaat aan alsof hij op de interval staat. Tsiiek, tsiiek, tsiiek, tsiiek, tsiiek. Ik ben er niet van overtuigd dat ik de reden ben van zijn tirade. Het zou zo maar een vos kunnen zijn waar hij zijn medebosbewo-

ners voor wil waarschuwen. Genoeg reden om bij een rododendron stil te zitten. Tien minuten verstrijken zonder dat er iets gebeurt. Ik ga maar eens verder.

Kruidige rand

Langs het pad is een kruidige rand met klaprozen, jacobskruiskruid, reuzenberenklauw, wingerd en vingerhoedskruid. De onderlaag bestaat uit klaver, weegbree en ander snoepgoed waar reeën zich graag aan tegoed doen. Voetje voor voetje loop ik er langs, de wind goed in de gaten houdend. Het zal niet de eerste keer zijn dat een ree op enkele meters vanuit deze dekking me staat aan te kijken.

Omzoomd door oude eiken ligt het veld met koolzaad er loom en geurend bij. Een grote witte buizerd laat zich van een tak glijden en maakt een routinevlucht boven de weide. Na 300 meter strijkt hij geluidloos neer op z'n uitkijktak en fatsoeneert zijn dekveren alsof hij zich alvast prepareert voor zijn volgende vlucht. In mijn ooghoek zie ik beweging in het stukje gras naast de weide. Een bunzing springt speels en vastberaden op me af, niet wetend dat de struik die hij ziet eigenlijk bestaat uit 90 kilo organisch materiaal, katoen en Chinees hightech fotomateriaal. Zoekend naar muizen en ander gespuis springt hij over een flap van mijn camouflage en

verdwijnt in een slootje dat rond deze tijd van het jaar droog staat en een ideale schuilplaats is voor padden en heikikkers.

Activiteit

In de verte zie ik op diverse plaatsen koolzaad bewegen, er is activiteit van reewild. Ik besluit even door te lopen naar het poezenweitje om hier straks terug te komen en te posten bij een wissel. Waarom het poezenweitje zo heet, weet ik ook niet. Ik heb er in ieder geval nog nooit een poes gezien. Een vers karrenspoor biedt me een knispervrije sluiproute. Links van me een behoorlijk stuk rododendron waar de reeën graag in

liggen. Dit struweel is ondoordringbaar voor gekaplaarsde, van Ipod voorziene recreanten. Zelfs de met een rode zakdoek aangeklede blonde labradors nemen de moeite niet om deze donkere bossen in te gaan. Midden op het poezenweitje zie ik een reegeit snoepen van wat verse blaadjes. Ik weet dat ze dit afgelopen voorjaar een zorgzame moeder was voor twee bokkalveren. De wind staat gunstig en ik besluit aan de voet van een beuk mijn statief neer te zetten en er eens lekker voor te gaan zitten. Mijn oorspronkelijke plan was eigenlijk om mijn Weisskirchen reeefiep uit te proberen. De geit, het strijkende ochtendlicht en de variëteit in bloemenkleuren doet mij besluiten om maar eens rustig af te wachten wat er komen gaat. Dit kan zomaar een mooie foto opleveren, verwacht ik. Zo zit ik inmiddels een kwartiertje het tafereel te bekijken. Zo nu en dan maak ik een foto op momenten dat de compositie me er toe dwingt. Plotseling bemerk ik zwiepend koolzaad achter in de hoek van de wei. Het is windstil, hier is iets anders aan de hand. Dan zie ik een prachtige bok. Mooi op kleur, stevig gespierd en flink opgezet. Vervolgens ontvouwt zich een schouwspel zoals ik het nog niet eerder gezien heb. De bok, volledig gefixeerd op de geit die nog niets in de gaten heeft, sluipt naar haar toe alsof hij een tijger in hoog steppeg gras is. 50 meter, 40 meter, 20 meter... en dan een sprint. De geit springt af en moet zich rot geschrokken zijn. Dan begint het spel zoals wij mensen dat ook wel spelen... nee ik wil niet... nee ik wil niet... oké toch wel. In volle vaart stuiven de twee door het bos, mij af en toe een korte glimp gunnend

van hun prachtige roodbruine verschijning.

Strategie

Ik zit in dubio. Natuurlijk geniet ik van dit schouwspel. Maar ik ben gekomen om een foto te schieten. Dat gaat zo niet lukken. En ik ga niet als een soort oorlogsverslaggever achter de twee aan rennen, het idee alleen al. Het is inmiddels 06:20 uur. Ik besluit tot een strategie die op z'n zachtst gezegd erg weinig kans van slagen heeft, maar 'niet geschoten is altijd mis', zeggen wij fotografen en jagers nu eenmaal.

Zo'n meter of twintig links naast me is een lichte plek op het met gras begroeide bospad. Ik zet mijn statief neer, breng mijn camera in gereedheid en stel mijn 300 mm objectief handmatig af op een plaats waar ik het liefdespaar al eens heb zien oversteken. Sluistertijd op 125e seconden, ISO 400 en wachten maar. Vanwege mijn diafragma van 2.8 heb ik een enorm kleine scherptediepte, het kan echter niet anders omdat ik anders geen sluitertijd kan halen die nog wat scherpte oplevert. De kans dat hier een scherpe foto gemaakt gaat worden, is één op duizend.

Gekraak en onrust in het bos. Steeds dichterbij... ik heb mijn vinger op de ontspanner... en wacht op dat ene unieke moment. Dan opeens rennen ze van rechts naar links het pad over. In een flits reageer ik en kan één foto maken. Ik knipper met mijn ogen en ze zijn verdwenen.

Op iedere 500 foto's is er eentje speciaal. Dit is er zo eentje... ■